

Kommunismen innebär lönearbetets och klassernas upplösning

Första maj ramlar på fortare än vad man anar. I år liksom förra året, och alla år så långt vi minns, innebär första maj för arbetarna först och främst en dag utan arbete. Men för allt fler är det ännu en arbetsdag, dagen till ära dock med ett blygsamt tillägg för obekväm arbetstid. Men vilken arbetstid är inte obekväm i det kapitalistiska samhället? Åtskilliga generationer arbetare har arbetat och dött sedan första maj för första gången instiftades som arbetarnas dag 1890, två år efter att den amerikanska staten avrättat de så kallade Haymarketanarkisterna.

I media talas det om att det går bra för Sverige, att tillväxten slår rekord, bland många andra floskler. Men hugg en arbetare på gatan och fråga henne hur bra det har blivit på jobbet, fråga honom om det är gladare miner på arbetsförmedlingens kick off-möten, om det är godare stämning i bostadsområdena eller i skolorna. Det »nya arbetarpartiet», ett orwellskt tvärtomspråksparti med sin bas i den segregerade förorten Täby och som sidsteppat den gamla arbetarrörelsens likstelnade drake SAP, gick segrande ur höstens rysare. Arbetarledaren Persson tvingades att dra sig tillbaka till sin mångmiljonerstäppa i Sörmland och han och frun tvingas nu leva på en inkomst, som förvisso motsvarar tio–tjugo vanliga arbetares. I hans ställe trädde hans inövat folkliga, medietränade ersättare, Mona Sahlin. Samma skit, samma doft, men en kvinna denna gång, gubevars. Mantrat för våra två arbetarpartier, liksom för deras småbröder i vänstern, är att arbete ger frihet. Men för alla som satt sin fot i en fabrik, på ett lager eller i någon sjukhuskulvert är det allom bekant *att det inte är någon lycka att vara en produktiv arbetare, utan en olycka.*

På våra banderoller klottrar vi lönesystemets avskaffande, inte en värdig lön (naturligtvis gott och väl inom den ekonomiska tvångströja som konjunkturen tillåter) för två, tre olika jobb för att få vardagen att gå ihop.

Om vi lyfter blicken bortom den svenska horisonten så ser bilden än värre ut. Krig är fred och det blir allt svårare att skilja mellan snut och militär. De ständiga regionala krigen tecknar bilden av en global oroshärd, där allt bredare folklager proletariseras innan de bombas eller svälts till döds.

Kommunismen innebär lönearbetets och klassernas upplösning

Första maj ramlar på fortare än vad man anar. I år liksom förra året, och alla år så långt vi minns, innebär första maj för arbetarna först och främst en dag utan arbete. Men för allt fler är det ännu en arbetsdag, dagen till ära dock med ett blygsamt tillägg för obekväm arbetstid. Men vilken arbetstid är inte obekväm i det kapitalistiska samhället? Åtskilliga generationer arbetare har arbetat och dött sedan första maj för första gången instiftades som arbetarnas dag 1890, två år efter att den amerikanska staten avrättat de så kallade Haymarketanarkisterna.

I media talas det om att det går bra för Sverige, att tillväxten slår rekord, bland många andra floskler. Men hugg en arbetare på gatan och fråga henne hur bra det har blivit på jobbet, fråga honom om det är gladare miner på arbetsförmedlingens kick off-möten, om det är godare stämning i bostadsområdena eller i skolorna. Det »nya arbetarpartiet», ett orwellskt tvärtomspråksparti med sin bas i den segregerade förorten Täby och som sidsteppat den gamla arbetarrörelsens likstelnade drake SAP, gick segrande ur höstens rysare. Arbetarledaren Persson tvingades att dra sig tillbaka till sin mångmiljonerstäppa i Sörmland och han och frun tvingas nu leva på en inkomst, som förvisso motsvarar tio–tjugo vanliga arbetares. I hans ställe trädde hans inövat folkliga, medietränade ersättare, Mona Sahlin. Samma skit, samma doft, men en kvinna denna gång, gubevars. Mantrat för våra två arbetarpartier, liksom för deras småbröder i vänstern, är att arbete ger frihet. Men för alla som satt sin fot i en fabrik, på ett lager eller i någon sjukhuskulvert är det allom bekant *att det inte är någon lycka att vara en produktiv arbetare, utan en olycka.*

På våra banderoller klottrar vi lönesystemets avskaffande, inte en värdig lön (naturligtvis gott och väl inom den ekonomiska tvångströja som konjunkturen tillåter) för två, tre olika jobb för att få vardagen att gå ihop.

Om vi lyfter blicken bortom den svenska horisonten så ser bilden än värre ut. Krig är fred och det blir allt svårare att skilja mellan snut och militär. De ständiga regionala krigen tecknar bilden av en global oroshärd, där allt bredare folklager proletariseras innan de bombas eller svälts till döds.

På det stora schackbrädet offras bönderna med allt kyligare cynism. Irak har, som vi visste från början, blivit en riktig långkörare, och antalet döda ökar för var dag. Repressionens utbredning är global, världssamfundet ingriper med hårdhandskarna och fredsbevarar med tvång, och gråterskornas vädjan om »sanktioner, inte bomber» blir varje gång »sanktioner och bomber» – och det med deras goda minne. Pacifismen är krigshetsarnas siamesiska tvilling, precis som demokratin och fascismen avlar vanskapta barn på den historiska skådeplatsen.

Men denna destruktiva situation kan förändras. Genom att proletärer världen över slåss för sina omedelbara behov kan en öppning uppstå, ett kvalitativt språng möjliggöras, som kan göra kommunismen och dess praktiska genomförande – kommuniseringen – till ett omedelbart behov att tillfredsställa. För oss är kommunismen en verklig möjlighet redan idag. Denna möjlighet skapas vid den punkt då motsättningen mellan proletariat och kapital tenderar att spränga just detta förhållande, då den kapitalistiska klasstillhörigheten blir ett påtagligt hinder som den kommunistiska rörelsen måste övervinna. Genom att attackera produktionsmedlens existens som kapital kan detta kvalitativa brott uppstå. Revolutionen kommer att innebära ett utökande av gratismaterial och även förstörelse av vissa produktionsmedel. Fabrikerna som avskiljda produktionsenheter kommer att avskaffas och med dem den kapitalistiska arbetsdelningen. Kommunismen är produktionen av nya relationer mellan människor, då produktion och kreativitet blir sitt eget ändamål och individerna ingår i omedelbara sociala förhållanden. Klasskriget avskaffar klasserna. Proletariatet kommer inte att inta de gamla härskarnas tron; successionsordningen kommer att brytas.

Proletariatet segrar genom att avskaffa sig självt och kapitalet. Kommunismen innebär klassernas och lönarbetets avskaffande. I sanning en spännande framtidsutsikt!

Några kommunister i Göteborg, 1 maj 2007

www.riff-raff.se
www.geocites.com/forkommunism

På det stora schackbrädet offras bönderna med allt kyligare cynism. Irak har, som vi visste från början, blivit en riktig långkörare, och antalet döda ökar för var dag. Repressionens utbredning är global, världssamfundet ingriper med hårdhandskarna och fredsbevarar med tvång, och gråterskornas vädjan om »sanktioner, inte bomber» blir varje gång »sanktioner och bomber» – och det med deras goda minne. Pacifismen är krigshetsarnas siamesiska tvilling, precis som demokratin och fascismen avlar vanskapta barn på den historiska skådeplatsen.

Men denna destruktiva situation kan förändras. Genom att proletärer världen över slåss för sina omedelbara behov kan en öppning uppstå, ett kvalitativt språng möjliggöras, som kan göra kommunismen och dess praktiska genomförande – kommuniseringen – till ett omedelbart behov att tillfredsställa. För oss är kommunismen en verklig möjlighet redan idag. Denna möjlighet skapas vid den punkt då motsättningen mellan proletariat och kapital tenderar att spränga just detta förhållande, då den kapitalistiska klasstillhörigheten blir ett påtagligt hinder som den kommunistiska rörelsen måste övervinna. Genom att attackera produktionsmedlens existens som kapital kan detta kvalitativa brott uppstå. Revolutionen kommer att innebära ett utökande av gratismaterial och även förstörelse av vissa produktionsmedel. Fabrikerna som avskiljda produktionsenheter kommer att avskaffas och med dem den kapitalistiska arbetsdelningen. Kommunismen är produktionen av nya relationer mellan människor, då produktion och kreativitet blir sitt eget ändamål och individerna ingår i omedelbara sociala förhållanden. Klasskriget avskaffar klasserna. Proletariatet kommer inte att inta de gamla härskarnas tron; successionsordningen kommer att brytas.

Proletariatet segrar genom att avskaffa sig självt och kapitalet. Kommunismen innebär klassernas och lönarbetets avskaffande. I sanning en spännande framtidsutsikt!

Några kommunister i Göteborg, 1 maj 2007

www.riff-raff.se
www.geocites.com/forkommunism